

La tria per Andreu Loncà

TEMPESTUOSA

En el curs dels anys, uns dels fets més suggerents hauran estat les imprevisibles i calmades tardes de primavera en què sembla que el món s'aturi. Tardes d'una calma finita posem per exemple, després una migdiada. No cal engegar cap ràdio; ni la tele; tampoc cal donar una ullada al Facebook; ni tampoc engegar l'automòbil. Només, al terrat casolà observar les tulipes grogues i vermelles. Mirar el primer lliri lila, d'una voluptuositat vellutada. Tampoc cal enganyar-se: perquè hi hagi una tarda de sol i d'ocells, abans hi ha hagut implacablement una ventada seca i una tempesta de llamps i trons. La tempesta la vaig veure diumenge a la tarda a Utxesa. Havia vist una pel·lícula infumable: *Ventos de agosto*, de Gabriel Mascaro, en què la vida natural, la mar, la mort eren l'argument. La pel·lícula és decebedora: mostra la

força de la natura a la regió de Pernambuco, però em va preparar per mirar una tempesta com un film. Vaig sentir el vent bufar des del sud. Sonava en els xops, removia l'aigua fonda i es perdia en les canyes primes dels pantà. Un braç de núvol cotonós, dens, compacte, venia de ponent i era impulsat, com un exèrcit que caminés lent, des del sud-oest. La tempesta tenia l'aire de les grans batalles. Un ocell de cua migpartida volava altíssim. Sol. Veloç. Semblava que gaudís deixant-se emportar pel vent furient en un horitzó gris. El veia desplaçar-se des d'una part a l'altra del cel, altíssim. Com si jugués. Després el cel s'ennegria, d'un blau negre fort. A ponent, uns rams d'aigua es deixaven entrellucar darrera el sol que es ponia, color de carabassa esvaït. La tempesta era ben lluny.

CINEMA.

Títol: *Ventos de Agosto*

Director: Gabriel Mascaro

Un pany de broma s'esquinçava a tocar de l'ermita de Carrassumada, turó enlairat que domina terres i pantà. Del contrast entre la foscor (passejava vora el pantà, on hi havia un embarcador sense barques) i la súbita claror –les darreres lluminàries del dia– em va venir el moment meravellat.

El cel fustigat pel vent que era d'una foscor bellíssima va tornar-se, de cop, d'un vermell incendiat que va il·luminar tota la posta, tot el pantà, tots els núvols. Van ser uns minuts en què no parava de fer fotografies. Després volades d'ocells espantats pel vent es movien per damunt del pantà. Una casa amb tres llums encesos, a l'altra banda, li donava l'aire màgic. En marxar, la lluna creixent il·luminava blavors, contrastos de blaus, bromes molt primes.